

"TISU ilmiy
tadqiqotlari
xabarnomasi"
ilmiy-uslubiy jurnali

<https://lib.tisu.uz>
ISSN 0000-0000

Базаров Собиржон Бекташович,

Термиз иқтисодий ва сервис университети "Ижтимоий-гуманитар фанлар"
кафедраси мудири, филология фанлари бўйича фалсафа доктори (PhD),
E-mail: bazarovsobir@mail.uz

НОРМУРОД НОРҚОБИЛОВ ҲИКОЯЛАРИДА ХАРАКТЕР ВА МИЛЛИЙ РУҲ

Annotatsiya. Кейинги йилларда насрдаги миллий характернинг эстетик талқини ва бадий ифодаси образлар олами орқали ёритилиш жараёни истеъдодли адиб Н.Норқобиловнинг бир қатор ҳикояларида ўзининг жуда теран, бадий жиҳатдан мукамал ифодасини топганини кузатиш мумкин. "Етим қолган гуллар", "Кекса тут", "Қуёш тутилган кун", "Зангори кўл", "Рўмолча", "Чорраҳа" "Кураш" каби ҳикояларига назар ташлар эканмиз, улардаги инсон характери ва руҳияти ўзига хос тарзда ифодаланганини кузатиш мумкин. Мазкур мақолада образлар оламининг бадий ифодасида характернинг шаклланиши жараёни таҳлил қилинади.

Калит сўзлар: характер, миллий руҳ, бадий талқин, эстетик тафаккур, маҳорат, образлар олами, руҳият ифодаси.

ХАРАКТЕР И НАЦИОНАЛЬНЫЙ ДУХ В РАССКАЗАХ НОРМУРОДА НОРҚОБИЛОВА

Абстрактный. Эстетические интерпретации в прозе последующих лет, процесс ее художественного выражения освещался через мир образов, можно заметить, что в ряде рассказов талантливого писателя Н. Норқобилова интерпретация национальных характеров нашла весьма широкое распространение. глубокое и художественно совершенное выражение. Когда мы смотрим на такие истории, как «Осиротские цветы», «Старая шелковица», «День затмения», «Голубое озеро», «Платок», «Перекресток», «Борьба», человеческий характер и дух выражаются уникальным образом в мир художественных образов, внимание уделялось характерообразованию в выражении.

Ключевые слова: характер, национальный дух, художественная интерпретация, эстетическое мышление, мастерство, образный мир, одухотворенность, художественное выражение.

CHARACTER AND NATIONAL SPIRIT IN NORMUROD NORQOBILOV'S STORIES

Abstract. Aesthetic interpretations in the prose of the following years, it can be observed that, the interpretation of national characters and the process of its artistic expression being illuminated through the world of images formed a very deep and artistically perfect expression in a number of stories of the talented writer N. Norqabilov. When we look at stories like "Yetim qolgan gullar", "Keksa tut", "Quyosh tutilgan kun", "Zangori ko'l", "Ro'molcha", "Chorraha", "Kurash", the human character and spirit are expressed in a unique way in the world of artistic images. This article discusses the process of character formation in the expression.

Key words: character, national spirit, artistic interpretation, aesthetic thinking, skill, world of images, spirituality, artistic expression.

Кириш.

Ўзбек насри умум-адабиётимизнинг ажралмас таркибий қисмидир. Янгича миллий-адабий тафаккур, реалистик наср ривожини XX аср бошларида қалам тебратган Абдулла Қодирий, Чўлпон, Фитрат ва бошқа ижодкорларга бориб тақалади. Ижодкорларимиз янги давр адабиётида Европа адабиёти мезонлари билан ўлчаганда ҳам бадиий мукамал асарлар яратдилар; реалистик тасвир тамойилларига хос хусусиятлар улар ёзган ҳикоялар поэтикасида ҳам намоён бўлди. Ўзбек насри тарихида ҳаққонийлик, ҳаётийлик ва миллий ўзига хослик каби фазилатлар йиллар давомида ижодий жараёндан озикланиб, сезиларли даражада юксалди. 20-30-йиллар ўзбек адабиёти тажрибаси шуни кўрсатадики, миллий адабий тизимда реализм шаклланиши ва тараққиёти изчил мантиқий ривожланиш, адабий-эстетик тафаккурнинг мураккаблашиб бориши, инсонни англашга, ҳис этишга бўлган интилиш маҳсулидир.

Мавзуга оид адабиётлар таҳлили.

Жумладан, бу илмий манбалар Нормурод Норқобилов асарларининг поэтик хусусиятларини яхлит адабий жараён контекстида монографик йўсинда тадқиқ этишга ёрдам беради. Шу билан бирга насрий асарлар поэтикаси ҳақида назарий қарашларни илгари сурган, И.Султонов, М.Қўш-жонов, Т.Бобоев, И.Фафуров, Н.Ху-

XX асрнинг 80-йилларига келиб, бадиий адабиётдаги поэтик талқин хусусияти янада теранлик касб эта бошлади

дой-берганов, О.Шарафиддинов, Б.Сарим-соқов, Б.Назаров, Й.Солижонов, А.Раҳимов, Ҳ.Умуров, Н.Раҳимжонов, Ҳ.Кари-мов, Д.Қурононов, У.Қосимов, Б.Каримов, З.Пардаева, Ш.Дониёрова, А.Насиров, О.Шофиев сингари адабиётшунос-ларнинг қарашлари ҳам муҳим саналади. Адабиётшунос Қ.Йўлдошев қайд қилганидек: “Одам ички дунёси, руҳияти, ўйларининг бадиий манзараси ва унинг ҳам ижтимоий, ҳам хусусий асослари тасвири муҳим ҳисобланади” [1,70-6]. Поэтик мезонлар талабига кўра инсон руҳиятидаги зиддиятларини тасвирлаш, бадиий талқин этиш замонавий насрда етакчилик қила бошлади.

Тадқиқот методологияси.

Истеъ-додли адиб Нормурод Норқобилов асарлари поэтикаси, хусусан, бадиий образлар олами, уларнинг табиати, характер ва руҳият бирлиги, адабий макон ва замон, бадиий услуб каби масалаларни тадқиқ этиш орқали ёзувчининг поэтик маҳоратини кўрсатишдан иборат.

Таҳлил ва натижалар.

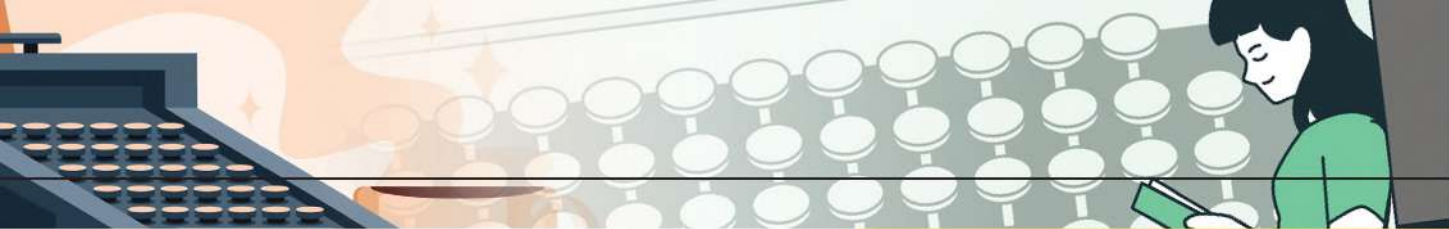
Кейинги йилларда биз яшаб турган дунё тинимсиз эврилишлар, янгиланишларни бошидан кечирмоқда. Инсоният минг йиллар мобайнида кўрмаган ҳодисаларни санокли кунлар ичида ўз бошидан ўтказмоқда. Табиий офатлар, руҳий таназзуллар, табиат ва инсон бирлиги жараёнида ожизлигини англа-тадиган ҳодисалар рўй берди. Илоҳиётга тааллуқли сўз тимсолидаги адабиёт абадиёт манзиллари томон интилар экан, унда инсон зоти кўриб илғамаган, англаб улгурмаган яна бошқа оламлар ҳақида ҳам сўз юритилмоқда. Ана шу тушунчалар инсон ботиний оламига ўз таъсирини ўтказмоқда. XX аср ўзбек насри кўплаб воқеаларни, тасвир жараёнларини, бадий талқин тажри-баларини ўтказди. Насрий тафаккур ҳамон шаклланиш, тажрибалар қўллаш ва ўсиш жараёнида давом этаётганлигини ижодкор инсоннинг янгилик сари инти-лаётганидан далолат беради.

XX асрнинг 80-йилларига келиб, бадий адабиётдаги поэтик талқин хусусияти янада теранлик касб эта бошлади. Тўғри, миллий адабиётнинг 80-йилларида бўй кўрсатган поэтик хусусиятларнинг баъзи қирралари 70-йиллардаёқ кўзга ташланиб, 80-йилларнинг биринчи чорагида янада барқарорлашган эди. Давр адабиёти бу замонга келиб янгича поэтик талқин хусусиятларини намоён қилди. Айни пайтда, истиқлол даври адабиёти, хусусан, ўзбек насри узоқ йиллик миллий адабиётнинг мантқиқий давоми сифатида ижодий анъаналардан озикланиб юксалди. Жиддий ўзгара бошлаган миллий-бадий тафаккурдаги эврилишларни янгиланаётган адабий-эстетик тафаккурнинг ҳосиласи сифатида юзага чиққанлигини қайд этиш

Адибнинг “Кўёш ботмайдиган юрт” хикоясида ўзбек миллати, ўзбекона тафаккурга хос тасвир ва образларни кўзатамиз

лозим. Истиқлол даври адабиёти ягона ҳукмрон мафкура тазйиқидан қутулган, олам ҳодисаларини ва одам руҳиятини эркин англаш, изоҳлаш, бадий талқин этиш ҳамда ифодалаш имкониятига эга бўлган адабиёт сифатида майдонга келди. Адабиётнинг ҳукмрон мафкура тазйиқидан халос бўлиши, олам ҳодисалари ва одам руҳиятига мансуб қирраларни янада теранроқ ифодалаш имкониятларини кенгайтириш билан бир қаторда, бадий талқин табиатида ҳам ўзгаришлар юз берди.

Атоқли Адабиётшунос О.Шара-фиддинов қайд қилиб ўтганидек: “Ҳақиқий ижод эркинлиги фикрни имкон борича теран ифодалаш эркинлигидир, жамият ривожига имкон борича самаралироқ таъсир кўрсатиш эркинлигидир” [2, 171-6]. Шу нуқтаи назардан ҳам истиқлол йилларига келиб, миллат кишисининг руҳияти, ҳиссиёти, кўнгли бутун мураккаб-ликлари билан бадий талқин этилди. Бадий адабиёт қаҳрамонлари ўзининг мураккаб тақдири, теран ўй-мулоҳазалари, ботиний оламидаги кечинмалари билан ўзига хос шахс сифатида ўзликни англаш йўлини излай бошлади. Шу жиҳатдан, ўзбек адибларининг ижод маҳсулларини, жумладан, истеъдодли ёзувчи Нормурод Норқобилов асарларини ҳам, ундаги образлар оламини ҳам, соддагина ҳис этиш, англаш, изоҳлаш, тушунтириш ёхуд

илмий қолипларга солиш мумкин бўлмай қолди. Буларни тасвир предметининг турфа хиллиги, тасвирдаги услубий изланишларнинг чуқурлашуви, кенгайиши ва жаҳон адабиётидаги етакчи тамойилларга ижодий ёндашиш ҳодисаси сифатида қараш имкони яратилганлиги билан изоҳлаш мумкин. Алоҳида ижодкорга тааллуқли бўлган бадий мантиқ ва индивидуал теран талқинлар мураккаб кечинмаларни ифодалаш жараёнида инсон ботинидаги зиддиятларни теранроқ англашга интилиш мавжудлигини ҳам алоҳида қайд этиш зарур. Сўз санъаткорининг илк асарларига нисбатан кейинги асарларида ранг-барангликнинг қуюқ-лашиши, инсон руҳияти ва характерини акс эттиришдаги дадил изланишлар кўплаб ижодкорларнинг адабий-ижодий эволюциясида ўз ифодасини топди.

Дарҳақиқат, Нормурод Норқобилов ўз услубига, бетакрор тилига эга эканлигини намоён эта олган адиблардан саналади. Адабиётшунос Баҳодир Карим таъкидлаганидек: “Асрлар бўйи амалий тажрибадан ўтган ҳақиқат шуки, санъаткор муайян мавзуга қўл уриб, воқеликни маромига етказиб тасвирласа, ҳар қандай инсон кўнглига ўтиради, кўпчиликни ўйлантиради, қалбига завқ, тафаккурига юк беради” [3, 41-6].

Ҳақиқатдан ҳам, таъкидланганидек, ижодкор яратган асарларда ҳаётийлик, инсон қалбидаги туйғулар мужас-самлашган бўлса, китобхон қалбини ларзага солиши табиийдир. Нормурод Норқобилов ёзган асарларининг бадий хусусиятлари ҳақида бир қатор ижобий фикрлар алоҳида қайд этилган. Бадий талқиннинг ўзига хослиги, образлар табиатининг ҳаётийлиги ёзувчи ижодига бўлган қизиқишлар ва айрим таҳлилий ёндашувларнинг юзага чиқишига сабаб бўлмоқда.

“Инсон мўъжиза, деб ёзади адабиётшунос А.Расулов,— уни ўрганиш-ган, тадқиқ этишмоқда, мудом талқин этишади. Фаннинг қандай соҳаси бўлмасин, алал оқибат, инсон муаммосига келиб тақалаверади” [4, 22-23б]. Ҳақиқатдан ҳам бадий сўз захматкашлари турфа хил воситалар асосида бадий образ яратар экан, унинг зами-

рида инсон қисмати, шахс руҳий-маънавий олами мужассам-лашган бўлади.

Н.Норқобиловнинг бир қатор ҳикояларида миллий характерлар талқини жуда теран, бадий мукамал ифодасини топганини кузатиш мумкин. “Етим қолган гуллар”, “Кекса тут”, “Қуёш тутилган кун”, “Зангори кўл”, “Рўмолча”, “Чорраҳа” “Кураш” каби ҳикояларига назар ташлар эканмиз, улардаги инсон характери, руҳияти ўзига хос тарзда ифодалангани яққол кўринади.

Адибнинг “Қуёш ботмайдиган юрт” ҳикоясида ўзбек миллати, ўзбекона тафаккурга хос тасвир ва образларни кузатамиз. Ундаги Анвар ва Мирвали образлари миллий қарашлар асосидаги шахслар тимсолини ўзида мужассам-лаштирган: “Қишлоқ йигит-ларининг гурунги содда, тилаклари ҳам шу хилда. Ярим ой бурун давра-дагиларнинг бири кўчқордай ўғил, шунчаки ўғил эмас, кўчқордай ўғил кўрган экан, бири ўша ўғлининг девдай бўлиши учун, яна бири эса яқинда уйланган йигитга бир ховли фарзанд кўриш учун тилак билдирди. Шу тариқа тун тугаёзганда тарқалишди” [5, 11-6].

Бу кичик парчада бир давра қишлоқ одамларига хос характерли хислатлар ўз ифодасини топган. Булар орасидаги Анвар шаҳарда ўстан, қишлоқ ҳаётини фақат тасаввур қилар, лекин жамланган одамларни кузатар экан, қалбида уларга нисбатан илиқлик уйғонади. Шунинг учун Анвар қишлоқ ҳаётини суратларда ифодалашга интиларди. Ана шундай бир жараёнда Бердивой билан танишади, унинг қалбидаги изтироблар катта одамларникидек аламли экан-лиги ишонч ҳосил қилади. Анвар, умуман, қишлоқнинг одамлари характер хусусиятларинигина эмас, оддий қишлоқ болаларининг ҳаёти ҳам ўзгача эканини янада теранроқ ҳис

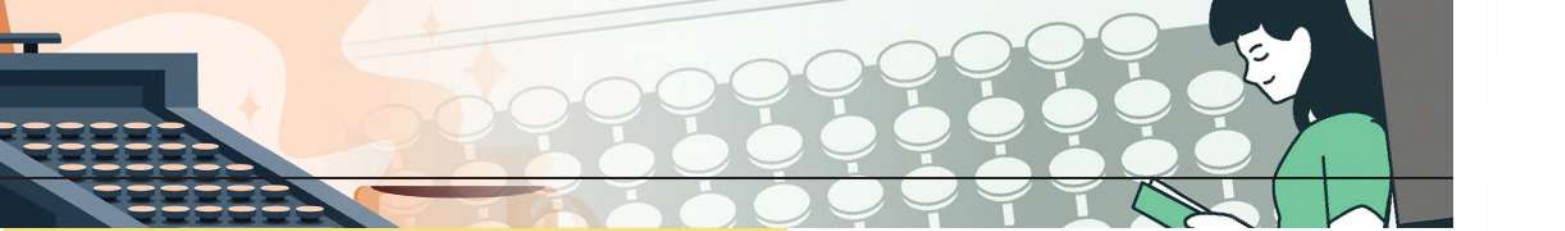

қилади. Бердивой билан суҳбатлашар экан, унинг ички дунёси дарду аламларни янада теранроқ англашга интилади. Болакайнинг расмини кузатар экан: “Кейин ҳафсаласиз дафтар варақларига тушди. Аммо варақлаган сайин қизиқиши орта бошлади: саҳифаларда сув бўёқда дурустгина расмлар солинган эди. Мана биринчи расм: яшил ўтлоқ, ота-онасининг қўлларидан тутган болакай шодон ирғишлайди, тепада қуёш; иккинчи расм: болакай қучоғини кенг очганча отасига пешвоз чиқмоқда, кулиб дарвозадан она мўралайди, тепада қуёш; учинчи сурат: ота, она, болакай ҳовлида нонушта қиляпти, тепада қуёш – қуёш дарахтга боғлаб қўйилган эди! Бошқа расмлар ҳам шу хилда, мазмун битта – ота, она, болакай ва қуёш”[5]. Кайд этилган тасвирдан шу нарса аёнки, болакай қалбида ёруғ кунга ишонч ҳисси жуда кучли, унинг замирида ота ва она меҳри мужассамлашган. Чунки болакай ўйларида, агар қуёш ботмаса, онаси изтироб чекмайди, соғайиб отасининг келишини кутади. Бола қалбидаги изтиробларда отага, онага бўлган меҳрнинг чексизлиги жамлаб тасвирланади. Бола чизган расмларда ота соғинчи ва унинг қачондир меҳр истаб оилага қайтишига умид борлиги ифодаланган. Адиб илк ҳикоялариданоқ халқимизнинг оддий ҳаёт тарзи, урф-одатлари, анъаналарини бадиий талқин этар экан, инсоннинг ички кечин-малари-ю, ботиний оламидаги зиддият-ларига эътибор бериб, уни бадиий-лаштиришга интилади.

Таниқли адабиётшунос Умарали Норматов таъкидлаб ёзади, “Маълум бўляптики, биз бир вақтлар менсимайроқ тилга оладиган оилавий, маиший турмуш икир-чикирлари деб аталган соҳада ҳам шахснинг бисоти, ҳаёти маъносини очиш, кашф этиш имкониятлари кўп”[6,43-6]. Асосли таъкидланганидек, ҳаётда эзгулик, инсон бахти йўлида ички ва ташқи тўғоноқлар кўплигидан ўқувчи изтироб чекади. Н.Норқобиловнинг “Кекса тут” ҳикоясида ҳам шунга яқин муаммолар қаламга олинади; маънан қашшоқ инсонлар қиёфасини чизади. Ҳикояда ҳаёт мазмунини теран англамасдан ҳаётни англамаслигидан, умрнинг ганимат эканини тўлиқ тасаввур эта олмасдан ҳаёт кечираётган оддий одамлар қиёфалари жонлантирилади. Воқелик рамзий образга кўчирилиб, ҳаёт ҳақиқати баён қилинади. “Тепки зарбидан кекса тут дарахти қаттиқ сесканди. Бу хил зарбаларга кўниккан бўлса-да, бунисига чидаши хийла оғир кечди. Кекса тут танаси ич-ичидан зириллаб кетди. Шунга қарамай, сир бермасликка тиришди. Ички инроғини еллар тортқилаб ўйнаётган япроқлари шовури остига кўмиб, қадини роз тутишга уринди”[7,197-6].

Ҳикоядаги Ашур узуннинг тўнғич ўғли билан Ёвқошнинг ўртасидаги зиддият ифодаси орқали болаликнинг беғубор онларини бесамар ўтказётган ёшлар образини мужассамлаштирган. Кекса тут билан Ашур узун қиёсланади. У бир вақтлар қўшнисининг ўғли Ёвқаш изидан қувар, аммо етолмасдан, ҳориб ортада қоларди. Йиллар шамоли унга ҳам ўз ҳукмини ўтказди. Ўғли отасини излаётганлигини сезиб, сўйилга суюниб аста ўрнидан қўзғалиб, Ёвқашни излаган киши бўлиб, далага разм солади. Отанинг қалбидан нелар

×
шил ўтлоқ, ота-онасининг қўлларидан тутган болакай шодон ирғишлайди
 —

×

Амаким бечора айтгандай, бу дунёдан кўр холимизча ўтиб кетяпмиз

—

кечаёт-ганлигини фарзанд англамайди. Йиллар давомида бундай тала-тўпларни кўрган кекса тут, баъзан ўзи билан ўзи суҳбатлашарди. Кекса тут – рамз. У жонлантирилган ва одамлар ҳаёлига аралашади. Тут зиддиятли ҳодисалар сабабини жимгина излайди; катталар орасидаги номаъқул иллат қачон болалар қалбида ниш уришга улгурганини ўйларди. Бу муаммоларга жавоб топишга улгурмасдан, кекса тут боланинг иккинчи тепкисини кўтармоққа бардоши етмасдан гичирлаганча йиқилади. Ашур узуннинг чексиз ўй-кечинмалари ва турмушидаги турли ташвишлари негизида миллий руҳни кўрамиз. Оила тақдири билан боғлиқ талқинларда миллий колорит уфуриб туради.

Адибнинг “Тунги меҳмон” ҳикоясида эса инсон меҳри ва нафрати меҳрга зор бўлиб вояга етган Қиличбек образи орқали берилади. Бунда инсон қадри ўзлигини англаши, у ҳам инсон эканлигини, хўрликлардан безган, қалби меҳрга зориққан ва бир оғиз ширин сўзнинг гадоси бўлган, инсон қисмати қаламга олинган. Ҳикоядаги Чаманой эса ўз ҳаётини кўрқинчли туш каби ўтказиши, аммо орадан йиллар ўтиб меҳрга ташна қалб эгасини топиши асосли талқин этилади. Чаманой ҳам инсон, у ҳам бошқалар каби гўзал ҳаёт кечиришни жуда истайди,

бирок носоғлом муҳит бунга имкон бермайди. Аслида ҳар қандай инсон меҳр-муҳаббат билан ҳаёт кечириши, гўзаллик эса унинг турмушига маъно бағишлаши лозим. Ёзувчининг “Қабртош” ҳикоясида оилавий фожиалар, зиддиятлар, меҳрсизлик иллатлари рамзийлаштирилади. Ҳикоядаги Эра-лининг руҳиятидаги ўзгаришлар, характеридаги манманлик каби ҳислатлар орқали яқин кишилар ўртасидаги адоват, инсонийлик фазилатларининг йўқолиш сабаблари маҳорат билан тасвирланади. Эралининг маънавий қашшоқлиги, кимлигини англамаслиги, аммо унинг қалбида ҳам инсонийлик, инсонга меҳр бера олиш ҳислатларининг мавжудлиги ўқувчи қалбини ларзага солади. “Ёнбағирликка сочилаган қишлоққа, кенг даштга, олисдаги қирга, теварагини қамиш қоплаган хув наридаги кўлга бир-бир разм солар экан, хотирасини кавлаштириб, аждоолари тарихини титкилай бошлайди. Бохабарлиги бобосидан нарига ўтмаслигини англаб жиндек афсусланади” [7].

Эралининг аждоолари кимлигини билиши шундай саёз ва аянчли. Ҳикоя воқелиги давомида унинг руҳий-маънавий дунёси очиб борилади. Шундай руҳий қийноқлар замирида отасини ёдга олади. Отаси кўпинча амакисини гапирар, узоқ мадрасаларнинг бирида таҳсил олгани-ю, кейинчалик эса қишлоқ болаларини саводли қилиш мақсадида мактаблар очгани, аммо кунларнинг бирида, кечаси кимлардир келиб, қўлига кишан солиб, олиб кетганлигини эслайди. Бирок бу қатагон даври воқелигини англаб етишга фаҳми калталиқ қилади. Амакиси бир замонларда сибир қилингани, аммо тақдири нима бўлганини билмайди. Шу ҳаёллар оғушида умр ўтказарди. Йиллар давомидаги маънан

изтироб чекиши ҳам бежиз эмасди. Ижодкор қалб драматизми орқали унинг руҳий-психологик портретини жонлантиради. Унинг содда, камтарин, аммо жиззаки шахс сифатидаги характер қирралари эпизодик тасвирлар давомида теранлашиб боради. Адибнинг асосий мақсади инсон қисмати орқали миллат тарихидаги фожиаларни акс эттиришдан иборатдир: “Амакингдан сўнг бизнинг авлодда илмга қизиқувчи бўлмади. Менинг умрим чорванинг кетидан ўтди. Сен ҳам шунга ружу қўйдинг. Амаким бечора айтгандай, бу дунёдан кўр ҳолимизча ўтиб кетяпмиз”[7]. Отаси билан хаёлан суҳбатлашиб, унинг фикрларини хаёлан жонлантирар экан, амакисини Тўрабой, Ирисбойларга ўхшаган бойлардан бўлмаганидан афсусланади. Айнан шу ўй-кечинмаларида унинг бир оз бўлса-да, ўзлигига интилиш ҳолати кузатилади. Аммо қалб қаъридаги зиддиятлардан тўғри ҳаёт йўлини танлай олмаслиги уни изтироблар исканжасида яшашга мажбур этади. Воқеалар ривожидан у шоир номи билан таниладиган Тожи билан суҳбатла-шишни мақсад қилиб олади. У билан суҳбатлашар экан, унинг мантиқий фикрларига, нима демоқчи бўлганига ҳам тушунмайди. Тожи шоир бўлмаса-да, қўлидан китоб, журнал ва газета тушмайди. Тожи шоирнинг қарашларида ёзувчининг асосий ғояси мужассамлашганлигини кузатиш мумкин: “Биз бандалар шу қадар нодонмизки, қилган ишларимиз нуқул хатолардан иборат! Биз хатоларга кўмилиб-кўмилиб яшаймиз! Бу хатолар шунчалик тотлики, азобини асал янглиғ қабул айлаб, тамшаниб-тамшаниб яшаймиз! Лаб-лунжингизни артиб олинг “асал юқи” қолибди”[7]. Қабиладаги киноя гапларда англаган ҳақиқат мазмуни мавжуд, албатта.

Биз бандалар шу қадар нодонмизки, қилган ишларимиз нуқул хатолардан иборат!

Хулоса.

Хуллас, адиб ҳикоя-ларидаги бадий талқин замирида ҳаётий воқеа-ҳодисалар қамрови кенгайиб бориши натижасида, конфликтнинг чуқурлашиб, шахснинг жамият ва унинг муаммоларига қизиқиши, маънавий-руҳий таҳлилга мойиллиги кучайиб борди. Тасвир жараёнидаги зиддиятларнинг ихчам иборалар билан ифода этилишидан, бадий образ ва унинг руҳий ҳолати теран мазмун касб этиши кузатилади. Бу ҳам Н.Норқобилов ҳикояларига хос муҳим бир хусусият саналади.

Фойдаланилган адабиётлар

- 1.Иўлдошев Қ. Ёниқ сўз. - Тошкент: Янги аср авлоди, 2006. 70-бет.
- 2.Шарафиддинов О. Ижодни англаш бахти. - Тошкент: Шарқ, 2004. 171-бет.
- 3.Карим Б. Руҳият алифбоси. - Тошкент: Фафур Фулом номидаги Адабиёт ва санъат нашриёти, 2016. 41-бет
- 4.Расулов А. Бадийлик - безавол янгилик. - Тошкент: Шарқ, 2007. 22-23-бетлар.
5. Норқобилов Н. Зангори кўл Ҳикоялар. -Тошкент: Юлдузча, 1987. 11-14 бет.
6. Норматов У. Умидбахш тамойиллар. - Тошкент: Маънавият, 2000.43-бет.
- 7.Норқобилов Н. Бўрон кўлган кун: Қисса ва ҳикоялар. - Тошкент: Шарқ, 2007. 197-бет.